

Sygn. akt II Ca 1936/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Maria Antecka

Protokolant: p.o. stażysty Daria Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2022 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa N. G. reprezentowanego przez matkę I. G.

przeciwko V. K.

o alimenty

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu

z dnia 20 sierpnia 2021 r.

sygn. akt III RC 34/19

1. oddała apelację,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 120 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Maria Antecka

UZASADNIENIE

wyroku Sadu Okręgowego w Poznaniu z 30 czerwca 2022 r.

Dnia 18 lutego 2019 roku małoletni powód N. L., reprezentowany przez matkę I. G. oraz profesjonalnego pełnomocnika, wniósł powództwo do Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu przeciwko pozwanej V. (V.) K. o zasądzenie renty alimentacyjnej w kwocie 550 zł miesięcznie, płatną z góry do rąk matki dziecka, do dnia 10-tego każdego miesiąca, poczynając od miesiąca wniesienia powództwa. Nadto wniesiono również o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając pozew powód podał, iż ojciec małoletniego powoda D. L. jest zobowiązany na mocy wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu do płacenia renty alimentacyjnej w wysokości 550,00 złotych miesięcznie, jednakże nie wywiązywał się z ww. obowiązku wobec małoletniego powoda. Również egzekucja należności okazała się bezskuteczna. W dniu wniesienia pozwu ojciec małoletniego powoda odbywał karę pozbawienia wolności. Matce

powoda odmówiono świadczeń z funduszu alimentacyjnego z uwagi na przekroczenie wymagalnego progu. Strona powodowa z uwagi na bezskuteczną egzekucję z majątku ojca powoda wniosła o zasądzenie alimentów wobec babci-pozwanej.

W odpowiedzi na pozew pozwana V. K., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom, zarzutom i wywodom, za wyjątkiem wyraźnie przyznanych. W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż aby doszło do obowiązku alimentacyjnego po jej stronie wymaga wskazania, że dziecko znajduje się w niedostatku. Nadto wskazano, że pozwana z powodu bardzo niskiego wynagrodzenia za pracę i comiesięczne koszty utrzymania, nie jest w stanie łożyć pieniędzy na wnuka. Podkreślono również, że sytuacja materialna matki dziecka jest dobra, o czym świadczy fakt odmowy przyznania świadczenia alimentacyjnego.

Sąd Rejonowy w Nowym Tomyślu wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2021 roku oddalił powództwo w całości oraz zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 360 złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Małoletni powód N. L. ur.(...) w G., jest synem I. G. i pozwanego D. L..

Na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu z dnia 27 września 2016 r. (sygn. akt III RC 162/15) w pkt 4., przy uwzględnieniu –

w części apelacji strony powodowej – pkt 1. wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt XV Ca 179/17, zasądzono od pozwanego D. L. na rzecz jego małoletniego syna - N. L. rentę alimentacyjną w kwocie po 650 zł miesięcznie, płatną do dnia 10-tego każdego miesiąca, począwszy od dnia 30 stycznia 2015 r. z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat. Egzekucja komornicza tych świadczeń jest całkowicie bezskuteczna.

Matka małoletniego powoda I. G. wykonywała pracę w firmie PHU (...). (...) w G., na podstawie umowy o pracę, z wynagrodzeniem netto w skali miesiąca od 1.034,39 zł do 1.608,98 zł. Od dnia 22 stycznia 2019 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z ciążą (z drugim dzieckiem). Następnie po urodzeniu córki J. Z. przebywała na świadczeniu macierzyńskim (80 %), otrzymując miesięcznie około 1.300 zł. Ponadto przebywała na zasiłku chorobowym ZUS w okresie od dnia 18 września 2019 roku do dnia 20 września 2019 roku oraz na macierzyńskim od dnia 20 września 2019 roku do dnia 16 września 2020 roku.

I. G. żyje w konkubinacie z D. Ż.. Z tego związku ma córkę J. Ż. ur. (...). Wszyscy zamieszkują w P., z mieszkaniu jej matki (łącznie 6 osób, w tym 2 w/w małoletnich dzieci). Mieszkanie to składa się z kuchni i 2 pokoi, każdy ma około 25 m². Świadek E. G. ma jeszcze 2 dorosłe córki, ale one są mężatkami i mieszkają osobno. Na poczet wydatków mieszkaniowych między innymi dokonano zakupu w dniu 06.07.2019 roku węgla w ilości 0,32 tony za kwotę 316,80 zł a w dniu 30.11.2019 roku w ilości 0,3500 tony za kwotę 332,50 zł (na nazwisko G. I.). Inne wydatki mieszkaniowe to opłaty: za energię elektryczną 156,47 zł (czerwiec 2020 roku), za wywóz nieczystości 108,00 zł (w czerwcu 2020 roku), za wywóz nieczystości płynnych około 40,00 zł na miesiąc (za czerwiec 2020 roku), za wodę około 32 zł za miesiąc (czerwiec 2020 roku). Konkubent matki dziecka pracuje w S. koło P. i zarabia około 3.500zł netto miesięcznie. Rodzice w/w córki J. Z., jak i matka w/w małoletniego N., przekazują w skali miesiąca E. G. kwotę 1.000 zł na wyżywienie i w części na rachunki mieszkaniowe. Nadto każdy z nich „dokupuje” coś do jedzenia. Matka małoletniego na zakupy jeździ do P.. I. G. na syna N. i córkę J. Z. otrzymuje 2 świadczenia 500+, poza tym nie otrzymuje zasiłku rodzinnego i innych świadczeń z OPS.

Małoletni N. w październiku 2019 roku uczęszczał do przedszkola, bez opłat, na 5 godzin. Teraz chodzi na dłuższy okres czasu. Wówczas matka płaciła jedynie na komitet 25 zł oraz uiszczala dziennie 7 zł na jego wyżywienie. Powód nie choruje na żadne poważne schorzenia. Jedynie musi na stałe nosić okulary, gdyż ma wadę wzroku, „lekkiego zeza”. Matka w/w dziecka dokonała w dniu 27 maja 2019 roku zakupu okularów korekcyjnych za kwotę 370,00 zł. W lutym

2020 roku była wyznaczona kolejna wizyta u okulisty. W dniu 25 maja 2020 roku za oprawki i szkła dla w/w dziecka, w Salonie Optycznym w O. wystawiono zlecenie na kwotę 590 zł, z terminem odbioru 2 czerwca 2020 roku. Dokonywała ona też zakupu medykamentów i leków na rzecz syna, na kwotę jednorazowo nie wyższą niż ponad 60 zł.

Małoletni N. G. nie ma żadnego kontaktu z ojcem D. L., ani z pozwaną babcią V. K. oraz ich rodziną. Nikt z nich nie przekazał żadnych prezentów ani środków finansowych na jego utrzymanie.

D. L. opuścił zakład karny pod koniec czerwca 2019 roku, gdzie przebywał od listopada 2017 roku. Przez cały czas pobytu w ZK pracował zarobkowo, dokładnie począwszy od około 4 miesiąca pobytu do końca. Odciągano mu środki finansowe na zaległe alimenty na w/w. „Na rękę” pozostawało mu około 180 zł w skali miesiąca. Był skazany głównie za kradzieże mienia. Obecnie nie ma do odbycia żadnej kary (na luty 2020 roku).

Na podstawie decyzji Burmistrza O. z dnia 10 października 2018 roku ((...)) przyznano na rzecz w/w małoletniego N. G., za okres 1 października 2018 roku do 30 września 2019 roku, świadczenie z funduszu alimentacyjnego w kwocie po 500 zł miesięcznie.

Według matki dziecka jego usprawiedliwione koszty to około 600 - 700 zł miesięcznie a następnie jak podano w piśmie procesowym z dnia 30 czerwca 2020 roku to około 1.250,00 zł w skali miesiąca.

Pozwana jest babcią macierzystą małoletniego powoda, pracuje w firmie (...), pobiera wynagrodzenie w kwocie 1700-2000 złotych netto miesięcznie. Ojciec małoletniego powoda – D. L. nie utrzymuje z pozwaną kontaktu. Pozwana mieszka w wynajmowanym domu rodzinnym wraz z mężem w miejscowości R.. Na utrzymanie domu przeznaczają ok. 1400 złotych miesięcznie. Mąż pozwanej od 10 lat przebywa na rencie chorobowej, pobiera rentę w wysokości 1554 złotych miesięcznie. Zarówno pozwana, jak i jej mąż chorują na nadciśnienie oraz podwyższony cholesterol, co wiąże się z obowiązkiem kupna niezbędnych leków. Pozwana nie ma żadnego kontaktu z małoletnim N..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy przyjął, że roszczenia małoletniego powoda o zasądzenie renty alimentacyjnej od pozwanej babci, mające oparcie w art. 132 k.r.o. w związku z 133 k.r.o. i art. 135 k.r.o., okazało się całkowicie nieuzasadnione. Sąd Rejonowy wskazał, że obowiązek wynikający z art. 132 k.r.o. powstaje dopiero wtedy, gdy nie ma osoby w bliższej kolejności zobowiązanej albo gdy ta osoba nie jest w stanie uczynić zadość swemu obowiązkowi lub gdy uzyskanie od niej na czas potrzebnych uprawnień środków utrzymania jest niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami. Nadto wskazano, że zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od majątkowych i zarobkowych możliwości zobowiązanego. Sąd Rejonowy zaznaczył, że powstanie obowiązku alimentacyjnego zobowiązanych w dalszej kolejności powstaje dopiero wtedy, gdy wykazane zostanie, iż dziecko znajduje się w niedostatku.

Podstawą oddalenia powództwa było z jednej strony uznanie, że ustalony wykaz potrzeb małoletniego powoda w skali miesiąca pozwala na zaspokojenie wszelkich usprawiedliwionych jego kosztów, z drugiej, że sytuacja materialna pozwanej jest zbliżona do sytuacji rodziny powoda. W konkluzji Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie małoletniego powoda N. L. nie zasługuje na uwzględnienie w całości, bowiem gdyby zostało uwzględnione – byłoby to wbrew przesłankom wynikającym z art. 132 k.r.o.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją małoletni powód, działający przez przedstawiciela ustawowego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 227 k.p.c. – poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w sprawie, nierozważenie go w sposób bezstronny przez Sąd, co skutkowało błędnym ustaleniem Sądu w zakresie sytuacji materialno-finansowej małoletniego powoda oraz jego matki i ustaleniem, że I. G., jej konkubent oraz małoletni syn mają dobrą sytuację materialną oraz uznanie, że małoletni N. nie znajduje się w niedostatku;

- art. 227 k.p.c. – poprzez oddalenie wniosku dowodowego w postaci dokumentów PIT za rok 2018 oraz 2019 i uznanie, że jego przeprowadzenie nie jest konieczne, gdyż okoliczności dotyczące dochodów pozwanej zostały wykazane za pomocą innych dowodów;

- art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez niezastosowanie przez Sąd zasad logicznego rozumowania, wszechstronnego rozważania zgromadzonego materiału dowodowego oraz poprzez bezzasadne pominięcie okoliczności bezspornych pomiędzy stronami i w konsekwencji uznania, że powód będzie miał możliwość wyegzekwowania alimentów od ojca, ze względu na podjęcie przez niego dorywczych prac, gdy w rzeczywistości jego dotychczasowe praktyki w związku z zatrudnieniem nie pozwalały na wyegzekwowanie należności, nadto ustalenie, że sytuacja matki powoda jest dobra i odpowiada sytuacji materialnej większości rodzin w Polsce oraz że sytuacja materialna rodziny powoda jest zbliżona do sytuacji materialnej rodzinnej pozwanej;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 135 § 3 k.r.o. w zw. z 133 § 2 k.r.o. – poprzez ich niezastosowanie, na skutek czego Sąd pośrednio uznał, że fakt otrzymania świadczenia wychowawczego z programu 500+ decyduje o kondycji finansowej matki małoletniego powoda i zakresie świadczeń alimentacyjnych, co ostatecznie wpłynęło na treść orzeczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz małoletniego powoda renty alimentacyjnej w kwocie 550 złotych miesięcznie, płatnej do 10-tego dnia każdego miesiąca do rąk matki I. G. wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia którejkolwiek z rat. Przedstawiciel ustawowy powoda wniósł nadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za obie instancje, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy uznaje za własne. Zastrzeżenia Sądu Okręgowego budzi część rozważań prawnych sądu pierwszej instancji, aczkolwiek w konsekwencji, wobec faktu, że sąd drugiej instancji jest sądem meriti, Sąd Okręgowy wyciągnął z dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń własne wnioski prawne.

Sąd Okręgowy, wobec informacji zawartej w piśmie pełnomocnika powoda z 31 stycznia 2022 r., co do zmiany sytuacji osobistej matki powoda (rozstanie z partnerem) przeprowadził na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 czerwca 2022 r. dowód z uzupełniającego przesłuchania przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda – I. G..

Na podstawie tego dowodu Sąd Okręgowy ustala, że przedstawiciel ustawowy – matka małoletniego powoda pracuje na stanowisku sprzedawcy, od grudnia 2021 roku pobiera wynagrodzenie w wysokości ok. 2300 złotych netto. Nie dostaje z pracy żadnych innych świadczeń. Powód razem z matką i siostrą mieszka u dziadków – rodziców matki powoda.

Z tego tytułu I. G.-matka powoda przekazuje swoim rodzicom kwotę 1500 złotych miesięcznie. Kwota ta pokrywa koszty mieszkania, opału, rachunków za prąd, wodę i gaz, a także jedzenie. Dodatkowo kupuje jedzenie, na co miesięcznie przeznaczą kwotę ok. 300-500 złotych. Były partner matki powoda – ojciec jej córki – płaci alimenty na córkę w wysokości 750 złotych. Z kolei alimentów na powoda z Funduszu Alimentacyjnego matka powoda od 2018 roku nie pobierała z uwagi na sumę jej zarobków oraz zarobków zamieszkującego z nią wtedy partnera (przewyższyły próg wymaganych dochodów), aczkolwiek aktualnie złożyła ponownym wniosek do Funduszu, który jest w trakcie weryfikacji. W maju 2021 roku matka powoda rozstała się z byłym partnerem. Matka powoda zeznała, że nie zaspakaja

podstawowych potrzeb powoda, takich jak obuwie (są kupowane dopiero wówczas, gdy poprzednie są zniszczone), a także nie kupuje powodowi drogich zabawek. Ojciec powoda ponownie odbywa karę pozbawienia wolności.

Apelacja okazała się niezasadna, także przy uwzględnieniu zmiany sytuacji osobistej matki małoletniego powoda, która nastąpiła już po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 227 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazuje, że określa on jedynie, jakie fakty są przedmiotem dowodu, stanowiąc jednocześnie, że są to fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Naruszenie tegoż przepisu przez sąd rozpoznający sprawę ma zastosowanie jedynie wtedy, gdy wykazane zostanie, iż sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i owa wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź też

w sytuacji, gdy odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie

w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru. Natomiast o tym, jakie fakty są istotne, decyduje przytoczona w pozwie podstawa faktyczna zgłoszonego przez powoda żądania w powiązaniu z normą prawa materialnego stanowiącą podstawę prawną orzekania o tym żądaniu (Wyrok SN z 24 lutego 2021 r., III USKP 33/21, LEX nr 3123205).

W tym kontekście rozważenia wymaga tylko ten zarzut naruszenia art.227 k.p.c., który dotyczy oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z dokumentów dotyczącej pozwanej w zakresie PIT z 2018 roku i 2019 roku.

Sąd Rejonowy wskazał

w uzasadnieniu wyroku, iż przeprowadzenie tegoż dowodu nie było konieczne, bowiem pozwana wykazała wysokość swoich zarobków za pomocą innych dowodów. Sąd Okręgowy taką ocenę w pełni podziela, mając na uwadze, że pozwana pracuje u jednego pracodawcy, a wysokość jej dochodów wynika z przedłożonego przez nią zaświadczenia o zarobkach (k.2480, jak i z jej zeznań. Warto dodać, że sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia dowodu ponad potrzebę procesową (wyrok SN z 10.03.1998 r. II UKN 554/97, OSNAPiUS 1999/5, poz. 180, M. Sieńko [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-477(16), wyd. IV, red. M. Manowska, Warszawa 2021, art. 227).

Kolejnym zarzutem apelacyjnym powoda było wskazanie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez niezastosowanie przez Sąd zasad logicznego rozumowania, wszechstronnego rozważania zgromadzonego materiału dowodowego oraz poprzez bezzasadne pominięcie okoliczności bezspornych pomiędzy stronami i w konsekwencji uznania, że powód będzie miał możliwość wyegzekwowania alimentów od ojca, ze względu na podjęcie przez niego dorywczych prac, gdy w rzeczywistości jego dotychczasowe praktyki w związku z zatrudnieniem nie pozwalały na wyegzekwowanie należności, nadto ustalenie, że sytuacja matki powoda jest dobra i odpowiada sytuacji materialnej większości rodzin w Polsce oraz że sytuacja materialna rodziny powoda jest zbliżona do sytuacji materialnej rodzinnej pozwanej. W istocie, stawiając ten zarzut, apelujący zakwestionował nie tyle ustalenia faktycznie, ile wnioski wyciągnięte na podstawie dokonanych ustaleń, stąd Sąd Okręgowy zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. uznał za niezasadny.

Natomiast okoliczności wskazane w uzasadnieniu zarzutu określonego jako naruszenie art.233§1 k.p.c., zostały ocenione przez Sąd Okręgowy jako zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 132 k.r.o. oraz 133§2 k.r.o.

Z rozważań Sądu Rejonowego wynika, że uwzględnienie powództwa byłoby „wbrew przesłankom, głównie z art.132 k.r.o.” Z dyspozycji art. 132 k.r.o. wynika, że obowiązek alimentacyjny zobowiązanego w dalszej kolejności powstaje wtedy i tylko wtedy, gdy nie ma osoby zobowiązanej w bliższej kolejności albo gdy ta osoba nie jest w stanie uczynić zadość swojemu obowiązkowi lub też gdy uzyskanie od niej na czas potrzebnych uprawnionemu środków jest niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami. W ocenie Sądu Okręgowego, odmiennej od dokonanej przez Sąd Rejonowy, zachodzi przesłanka z art.132 k.r.o., a ojciec małoletniego, z uwagi na przebywanie w zakładzie karnym, nie jest w stanie uczynić zadość swojemu obowiązkowi. Za taką oceną prawną przemawia też fakt, że egzekucja prowadzona przez komornika przeciwko ojcu małoletniego okazała się nieskuteczna

(co ustalił już Sąd Rejonowy, a nadto zaświadczenie złożone w postępowaniu apelacyjnym o bezskuteczności egzekucji z 28 października 2021 r. - k.349).

Powyższe nie stanowi jednak o tym, że powództwo oraz apelacja winny zostać ocenione jako zasadne. Zobowiązanie alimentacyjne dziadków – zobowiązanych w dalszej kolejności - aktualizuje się dopiero wówczas, gdy uprawniony znajduje się w niedostatku -

art. 133 § 2 k.r.o. Na tle stanu faktycznego niniejszej sprawy nie można wskazać, aby małoletni N. L. znajdował się w niedostatku, a więc że zachodzi przesłanka do zasądzenia alimentów od pozwanej – zobowiązanej w dalszej kolejności babci ojczyściej małoletniego wskazana w art.133§3 k.r.o. Nie zmienia takiej oceny to, iż małoletni powód oraz jego matka otrzymują pomoc od dziadków ze strony matki, co niewątpliwie wpływa na kondycję finansową rodziny. Sąd Rejonowy poddał dokładnej analizie sytuację materialno-finansową małoletniego powoda i trafnie skonkludował (k.10 uzasadnienia Sądu Rejonowego), że małoletni nie znajduje się w niedostatku. Z zeznań przedstawiciela matki powoda, złożonych na rozprawie apelacyjnej, wynika, że mimo tego, że po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji rozstała się ona z partnerem, to sytuacja materialno-finansowa rodziny nie wskazuje na to, iż dziecko znajduje się w niedostatku. Przede wszystkim matka powoda podjęła pracę. Nadto, zeznając na rozprawie apelacyjnej, na pytanie Sądu o wskazanie, jakie potrzeby dziecka nie są zaspokajane, I. G. nie wskazała jednoznacznej odpowiedzi podając jedynie, że nie stać na kupno powodowi droższej zabawki czy też wskazując na fakt, że jest w stanie kupić powodowi buty dopiero wówczas, gdy stare się zużyją. Tak wskazane potrzeby nie wskazują na okoliczność, że dziecko znajduje się w niedostatku. Wobec tego, na chwilę obecną, nie można uznać, aby powód znajdował się w niedostatku. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia z 16 grudnia 1987 r. (III CZP 91/86, OSN CAP 1988 Nr 4, poz. 42) podkreślił, że za usprawiedliwione potrzeby uprawnionego będącego w niedostatku należy rozumieć takie potrzeby, których zaspokojenie jest konieczne do godziwej egzystencji uprawnionego.

W tym kontekście jako niezasadny należy ocenić zarzut naruszenia prawa materialnego - art. 135 § 3 k.r.o. w zw. z 133 § 2 k.r.o.

Wobec powyższego, na podstawie art.385 k.p.c., apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą, a zasądzona kwota wynika z §3 pkt 9

w zw. z §10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Maria Antecka